

Arrest

nr. 313 318 van 23 september 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 september 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 september 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 maart 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 5 maart 2024.

Gelet op de beschikking van 26 maart 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker, die verklaart afkomstig te zijn uit Afghanistan, dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal), getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)” van 14 september 2023, waarbij zijn huidig tweede verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om inter-nationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal voor de

vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. In het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming neemt het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bevestigd in het arrest nr. 291 160 van 28 juni 2023.

Er wordt vooreerst bemerkt dat, hoewel verzoeker heel zijn leven als Afghaans vluchteling in Pakistan heeft geleefd, zijn nood aan internationale bescherming onderzocht moet worden ten aanzien van zijn land van nationaliteit, namelijk Afghanistan. Bij dit onderzoek oordeelt de commissaris-generaal terecht dat verzoeker nog voeling had/heeft met de Afghaanse normen en waarden, zelfs met de taal, hoewel hij niet langer in Afghanistan verbleef. Verder stelt hij samen met de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanhaalt waaruit zijn vrees voor de taliban kan blijken nu hij enkel in zeer algemene bewoordingen aangeeft dat hij nog nooit iets goeds heeft gehoord over Afghanistan, zonder deze uitspraak niet op zijn eigen situatie in concreto te betrekken.

Verzoeker haalde verder geen concrete elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat hij in geval van terugkeer naar Afghanistan omwille van zijn verblijf in Pakistan en in Europa negatief zou worden gepercipieerd en in die zin riskeert vervolgd te worden. Voorts kan uit landeninformatie niet worden afgeleid dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Evenmin blijkt dat dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. De situatie in de regio waarvan zijn familie oorspronkelijk afkomstig was, de provincie Takhar, noopt voor verzoeker tot slot niet tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

In zijn huidig volgend verzoek herhaalt verzoeker dat hij niet naar Afghanistan kan terugkeren omdat hij daar niemand kent en er geen hulp zou ontvangen. Ook een terugkeer naar Pakistan is geen optie omdat hij er geen geldig verblijfsrecht heeft. Verder haalt hij ook aan psychologische problemen te hebben. Ter staving van dit verzoek legt verzoeker een deportatiedocument neer en een aanwezigheidsattest van een OCMW-psycholoog.

3. De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als een 'nieuw element' dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

In de bestreden beslissing wordt op goede gronden gemotiveerd dat verzoeker zijn huidig verzoek volledig steunt op de motieven die hij naar aanleiding van zijn eerder verzoek heeft uiteengezet. De door hem voorgelegde documenten kunnen de eerder gedane appreciatie van het CGVS en de Raad niet ombuigen. Zo heeft het deportatiedocument betrekking op zijn verblijf in Pakistan, een element dat niet wordt betwist. Het aanwezigheidsattest van een psycholoog bevestigt dat verzoeker in behandeling is bij een psycholoog, maar hieruit kan niets over zijn psychische gezondheidstoestand worden afgeleid en zegt verder niets over zijn vervolgingsvrees ten aanzien van Afghanistan.

De verwerende partij heeft op afdoende wijze rekening gehouden met de verklaringen en de stukken die verzoeker aanbracht in het kader van zijn huidig volgend beschermingsverzoek en heeft deze afdoende onderzocht alsook zorgvuldig beoordeeld en afgewogen. Daarbij komt de verwerende partij op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. De bevindingen van de verwerende partij vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct.

Verzoeker slaagt er niet om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen. Hij komt immers niet verder dan het herhalen van zijn asielmotieven zonder verder enig concreet verweer te voeren, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij dan ook niet voormelde motieven van de bestreden beslissing ontkracht of weerlegt.

5. Waar verzoeker verwijst naar zijn verblijf in Pakistan en Europa, wijst de Raad op wat volgt.

De Raad heeft in het kader van zijn vorig beschermingsverzoek aangaande de behandeling van personen met verzoekers profiel bij terugkeer naar Afghanistan reeds een analyse gemaakt. Uit de geactualiseerde landeninformatie die het CGVS heeft overgemaakt in toepassing van artikel 39/62, waaronder de meest recente EUAA Country Focus betreffende Afghanistan van december 2023, blijkt dat de inlichtingen waarop de in het verleden gedane analyse omtrent verzoekers vermeende verwestering is gebaseerd, nog steeds actueel en correct zijn. Ook heden blijkt niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Evenmin blijkt dat elke Afghaan als gevolg van zijn verblijf in Europa verwesterd zal zijn, noch dat elke Afghaan louter omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd zal worden beschouwd. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waaruit het tegendeel kan blijken.

Bijgevolg dringt een individuele beoordeling van verzoekers omstandigheden zich nog steeds op.

In het arrest nr. 291 160 van 28 juni 2023 oordeelt de Raad dat hoewel verzoeker in Pakistan zou zijn geboren en getogen en er tot zijn vertrek naar Europa in 2019 zou hebben verbleven, er aangenomen kan worden dat hij op de hoogte was (en nog steeds is) van de Afghaanse normen en gewoontes en dat hij daarnaar gevormd is. Verzoeker bracht verder geen concrete elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat hij door zijn verblijf in Europa daadwerkelijk verwesterd is of dat hij als dusdanig zou kunnen gepercipieerd worden in geval van terugkeer.

Verzoeker brengt in het kader van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aan die hier een ander licht op werpen.

Uit een loutere verwijzing naar zijn verblijf in Pakistan en België/Europa kan niet blijken dat bij verzoeker sprake is van verwestering in de zin dat hij zich de in België en Europa heersende normen en waarden heeft eigen gemaakt die zouden indruisen tegen de (religieuze) regels, wetten, gebruiken en normen zoals heden vormgegeven door de taliban. Evenmin kan hieruit een toegeschreven verwestering worden afgeleid, in de zin dat hij blijf geeft van activiteiten, gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans of niet-islamitisch kunnen worden gezien. Verzoeker maakt louter op basis van zijn verblijf in Europa niet aannemelijk dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door zijn lokale gemeenschap en/of de taliban zal worden gepercipieerd als verwesterd én zal worden geïdendeerd/vervolgd.

Met een loutere verwijzing naar zijn verblijf in Pakistan en Europa toont verzoeker aldus nog steeds niet aan dat of waarom hij bij een terugkeer naar Afghanistan zou worden geconfronteerd met zodanig ernstige aanpassingen en moeilijkheden dat hij zijn leven aldaar niet (opnieuw) zou kunnen opnemen en dat hij er niet (meer) zou kunnen aarden. Evenmin brengt hij concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst als verwesterd zou worden gepercipieerd, laat staan dat hij in concreto aannemelijk zou maken dat hij daardoor dreigt te worden geïdendeerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd.

Verzoeker schetst geen concreet en diepgaand beeld van de impact van zijn verblijf en activiteiten in Pakistan en België op de gevolgen bij een terugkeer naar Afghanistan, met name waarom hij hierdoor dermate onder de negatieve aandacht van de lokale gemeenschap en/of taliban zou komen, al dan niet wegens een (gepercipieerde) verwestering, en niet in staat zou zijn zich te conformeren aan de huidige binnen de Afghaanse samenleving geldende regels en normen.

Waar verzoeker nog voorhoudt dat de commissaris-generaal over het hoofd heeft gezien dat Afghanen in Afghanistan mensen zoals hem van spionage beschuldigen omdat meerdere Afghanen die in Pakistan en Iran geboren en getogen waren zich in het verleden schuldig hebben gemaakt aan spionage voor deze twee landen, bemerkt de Raad dat verzoeker dit betoog reeds heeft aangehaald in zijn verzoekschrift ingediend in het kader van zijn beroepsprocedure tegen de vorige weigerings-beslissing. In het arrest nr. 291 160 van 28 juni 2023 heeft de Raad dit betoog reeds beoordeeld. Verzoeker brengt heden geen elementen bij die hier anders over doen denken.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan in casu niet aangenomen worden dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een verblijf in en terugkeer uit Europa/Pakistan en/of (een toegeschreven) verwestering. Aldus blijft de eerder gedane appreciatie van de commissaris-generaal en de Raad omtrent verzoekers vluchtrelaas, nog steeds gehandhaafd.

5. Door voorts louter de algemene socio-economische situatie in Afghanistan aan te kaarten, slaagt verzoeker er niet in een ander licht te werpen op de motieven in de bestreden beslissing die hiermee verband houden en de eerder gedane analyse van de Raad in zijn arrest nr. 291 160, met name dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan niet het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban. Dit wordt ook bevestigd in de geactualiseerde landeninformatie aangebracht door de verwerende partij, met name de EUAA Country Focus betreffende Afghanistan van december 2023.

Verzoeker brengt verder geen concrete elementen aan die aantonen dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Waar verzoeker nog verwijst naar een arrest van de rechtbank van Zwolle, stelt de Raad vast dat hij hier in het kader van zijn vorige beroepsprocedure ook naar verwezen heeft. Opnieuw laat verzoeker echter na deze beslissing bij zijn verzoekschrift te voegen of een werkende hyperlink toe te voegen, zodat de Raad nog steeds geen kennis kan nemen van de inhoud van deze rechtspraak. Verder herneemt de Raad: "Alleszins stelt verzoeker zelf dat deze rechtspraak kadert in de beoordeling van een intern vluchtalternatief, wat in casu niet aan de orde is. Bovendien kan worden opgemerkt dat deze rechtspraak dateert van 2013 en dus onmogelijk uitspraak kan doen over de vraag of de huidige humanitaire situatie in Afghanistan wordt veroorzaakt door een specifieke actor."

6. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, oordeelde de Raad in het kader van zijn vorig verzoek in het arrest nr. 291 160 dat het geweld in de provincie Takhar geen hoog niveau bereikt waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden is vereist om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Op basis van de geactualiseerde landeninformatie bijgebracht door verwerende partij, dringt zich heden eenzelfde conclusie op.

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, of die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een ander daglicht stellen. De in het verzoekschrift aangehaalde informatie ligt immers in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie is gesteund. Uit de beschikbare actuele informatie, in het bijzonder deze van de VN en van het EUAA, blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. Zelfs indien rekening wordt gehouden met onderrapportering of andere caveats, die in de gehanteerde bronnen tevens afdoende werden erkend, aanvaardt de Raad dat de thans voorliggende gegevens voldoende actueel en nauwkeurig zijn. Minstens toont verzoeker niet aan dat hij beschikt over relevante informatie die het bovenstaande beeld dat naar voren komt uit de beschikbare bronnen doorprijkt.

Evenmin is er sprake van persoonlijke omstandigheden die het risico in zijn hoofde zouden verhogen. Verzoeker brengt in het kader van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aan die hier een ander licht op werpen.

7. De verwijzing naar het arrest nr. 290 049 van 8 juni 2023 is niet van die aard dat zij afbreuk kan doen aan het voorgaande. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in het kader van een individuele beoordeling van de zaak die voorligt in elk stadium van de asielprocedure. Feiten en elementen eigen aan elke concrete asielaanvraag zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier. Verzoeker toont niet aan dat de feiten die ten grondslag lagen aan de rechterlijke uitspraak waarnaar hij verwijst dezelfde zijn als, dan wel vergelijkbaar zijn met, de feiten en elementen waarop hij zich beroept in het kader van onderhavig verzoek om internationale bescherming.

8. Bijgevolg lijkt verzoeker geen nieuwe elementen aan te brengen noch lijken er nieuwe feiten aan de orde te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoeker kenbaar dat hij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (hij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer hij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoeker de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen

of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoeker te erkennen als vluchteling of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4. Vooreerst heeft verzoeker op 17 april 2024 een aanvullende nota overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet overgemaakt waarbij hij volgende nieuwe elementen ter kennis brengt:

“Een kopie van zijn geboorteakte in Pakistan

Een kopie van zijn geboorteakte bekomen van de ambassade van België in Brussel

Een kopie van zijn school diploma in Pakistan

Medische stukken vanuit Pakistan over zijn ziekte epilepsie

Schoolbewijzen in België

Werkbewijzen in België

Een arrest van de RvV”

5. In het proces-verbaal van terechtzitting van 19 april 2024 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1521 staat onder eed en tolkt Pashtou – Nederlands.

De voorzitter zet de gronden uiteen van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord. Verzoeker legt een aanvullende nota neer met een stuk ter bevestiging van zijn regelmatige afspraken bij een psycholoog. Ten gronde betoogt hij dat de kernelementen van zijn beschermingsverzoek bestaan in de vervreemding van zijn land van herkomst en in zijn verwestering. Hij wijst erop dat hij geen familieleden en dus geen netwerk heeft in Afghanistan, maar is geboren en opgegroeid in Pakistan en daar steeds heeft verbleven, ondanks alle politiegeweld. Dit vormt een positieve indicatie dat een verblijf in Afghanistan voor hem nooit eis geweest en nooit zal zijn. Verzoeker stelt zich ook de vraag waarom verweerder voor de machtsovername door de taliban nog wel de subsidiaire beschermingsstatus toekende aan personen in een situatie gelijkaardig aan de zijne terwijl hij dit nu niet meer doet. Hij wijst op het UNAMA-rapport dat hij bijbrengt, waaruit blijkt dat meer dan 68% van de Afghaanse bevolking actueel onder de armoedegrens leeft, stelt dat dit een onmenselijke situatie uitmaakt die op zich reeds de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus rechtvaardigt en meent bijkomend dat het gegeven dat hij lijdt aan epilepsie mee in rekening moet worden gebracht bij de beoordeling van zijn nood aan deze status. Verzoeker vraagt besluitend en in hoofdorde om hem te erkennen als vluchteling. Ondergeschikt vraagt hij om hem de subsidiaire beschermingsstatus onder artikel 15, b van de Kwalificatierichtlijn toe te kennen en, uiterst ondergeschikt, verweerder te verplichten zijn huidig verzoek om internationale bescherming onmiddellijk ontvankelijk te verklaren in het geval van een vernietiging van de bestreden beslissing. Verder bevraagd door de voorzitter licht verzoeker nog toe dat hij in Afghanistan onmiddellijk zou opvallen omwille van zijn jarenlange verblijf in Pakistan en dat al zijn familieleden (ouders, ooms) thans in Pakistan verblijven.”

6. Verzoeker brengt ter zitting, met voormelde argumentatie, geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 5 maart 2024.

6.1. Verzoeker verwijst in zijn aanvullende nota naar de uitspraken van de hoogste leider van de taliban uit 2021 met betrekking tot Afghanen die naar het Westen gaan. Evenwel zijn dit elementen die kaderen in de machtsovername door de taliban en die reeds werden meegenomen in het onderzoek van zijn vorig beschermingsverzoek, zoals blijkt uit arrest nr. 291 160 van 28 juni 2023. Aldus brengt verzoeker met zijn algemeen herhalend betoog geen concrete elementen naar voren die afbreuk doen aan volgende vaststelling in de beschikking: *“De Raad heeft in het kader van zijn vorig beschermingsverzoek aangaande de behandeling van personen met verzoekers profiel bij terugkeer naar Afghanistan reeds een analyse gemaakt. Uit de geactualiseerde landeninformatie die het CGVS heeft overgemaakt in toepassing van artikel 39/62, waaronder de meest recente EUAA Country Focus betreffende Afghanistan van december 2023, blijkt dat de inlichtingen waarop de in het verleden gedane analyse omtrent verzoekers vermeende verwestering is gebaseerd, nog steeds actueel en correct zijn. Ook heden blijkt niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Evenmin blijkt dat elke Afghaan als gevolg van zijn verblijf in Europa verwesterd zal zijn, noch dat elke Afghaan louter omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd zal worden beschouwd. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waaruit het tegendeel kan blijken. Bijgevolg dringt een individuele beoordeling van verzoekers omstandigheden zich nog steeds op.”*

Verzoeker betoogt ter terechtzitting verder dat de kernelementen van zijn beschermingsverzoek bestaan in de vervreemding van zijn land van herkomst en in zijn verwestering. Hij wijst erop dat hij geen familieleden heeft in Afghanistan – al zijn familieleden verblijven in Pakistan – en daar dus geen netwerk heeft, maar is geboren en opgegroeid in Pakistan en daar steeds heeft verbleven, ondanks alle politiegeweld. Dit vormt een positieve indicatie dat een verblijf in Afghanistan voor hem nooit een optie is geweest en nooit zal zijn. Verzoeker meent dat dat hij in Afghanistan onmiddellijk zou opvallen omwille van zijn jarenlange verblijf in Pakistan.

In deze wordt verwezen naar punt 5 van de beschikking, waarin omtrent verzoekers verblijf in Pakistan en Europa wordt gesteld: *“In het arrest nr. 291 160 van 28 juni 2023 oordeelt de Raad dat hoewel verzoeker in Pakistan zou zijn geboren en getogen en er tot zijn vertrek naar Europa in 2019 zou hebben verbleven, er aangenomen kan worden dat hij op de hoogte was (en nog steeds is) van de Afghaanse normen en gewoontes en dat hij daarnaar gevormd is. Verzoeker bracht verder geen concrete elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat hij door zijn verblijf in Europa daadwerkelijk verwesterd is of dat hij als dusdanig zou kunnen gepercipieerd worden in geval van terugkeer.*

Verzoeker brengt in het kader van zijn huidige verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aan die hier een ander licht op werpen.

Uit een loutere verwijzing naar zijn verblijf in Pakistan en België/Europa kan niet blijken dat bij verzoeker sprake is van verwestering in de zin dat hij zich de in België en Europa heersende normen en waarden heeft eigen gemaakt die zouden indruisen tegen de (religieuze) regels, wetten, gebruiken en normen zoals heden vormgegeven door de taliban. Evenmin kan hieruit een toegeschreven verwestering worden afgeleid, in de zin dat hij blijf geeft van activiteiten, gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans of niet-islamitisch kunnen worden gezien. Verzoeker maakt louter op basis van zijn verblijf in Europa niet aannemelijk dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door zijn lokale gemeenschap en/of de taliban zal worden gepercipieerd als verwesterd én zal worden gevisieerd/vervolgd.

Met een loutere verwijzing naar zijn verblijf in Pakistan en Europa toont verzoeker aldus nog steeds niet aan dat of waarom hij bij een terugkeer naar Afghanistan zou worden geconfronteerd met zodanig ernstige aanpassingen en moeilijkheden dat hij zijn leven aldaar niet (opnieuw) zou kunnen opnemen en dat hij er niet (meer) zou kunnen aarden. Evenmin brengt hij concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst als verwesterd zou worden gepercipieerd, laat staan dat hij in concreto aannemelijk zou maken dat hij daardoor dreigt te worden gevisieerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd.

Verzoeker schetst geen concreet en diepgaand beeld van de impact van zijn verblijf en activiteiten in Pakistan en België op de gevolgen bij een terugkeer naar Afghanistan, met name waarom hij hierdoor dermate onder de negatieve aandacht van de lokale gemeenschap en/of taliban zou komen, al dan niet wegens een (gepercipieerde) verwestering, en niet in staat zou zijn zich te conformeren aan de huidige binnen de Afghaanse samenleving geldende regels en normen.

Waar verzoeker nog voorhoudt dat de commissaris-generaal over het hoofd heeft gezien dat Afghanen in Afghanistan mensen zoals hem van spionage beschuldigen omdat meerdere Afghanen die in Pakistan en Iran geboren en getogen waren zich in het verleden schuldig hebben gemaakt aan spionage voor deze twee landen, bemerkt de Raad dat verzoeker dit betoog reeds heeft aangehaald in zijn verzoekschrift ingediend in het kader van zijn beroepsprocedure tegen de vorige weigeringsbeslissing. In het arrest nr. 291 160 van 28 juni 2023 heeft de Raad dit betoog reeds beoordeeld. Verzoeker brengt heden geen elementen bij die hier anders over doen denken.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan in casu niet aangenomen worden dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een verblijf in en terugkeer uit Europa/Pakistan en/of (een toegeschreven) verwestering. Aldus blijft de eerder gedane appreciatie van de commissaris-generaal en de Raad omtrent verzoekers vluchtrelaas, nog steeds gehandhaafd.”

Met zijn betoog brengt verzoeker geen elementen bij die afbreuk doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond. Hij beperkt zich immers tot het herhalen van en verder bouwen op een eerder ontwikkelde argumentatie zonder dat hij evenwel in concreto ingaat op en daadwerkelijk concrete en valabele opmerkingen formuleert aangaande de in de voornoemde beschikking opgenomen grond die deze in een ander daglicht kunnen plaatsen.

Waar hij onderstreept dat al zijn familieleden in Pakistan wonen en hij geen netwerk heeft in Afghanistan, werpt verzoeker ook geen nieuw licht op wat de Raad reeds heeft geoordeeld in het kader van zijn eerste beschermingsverzoek in arrest nr. 291 160 van 28 juni 2023, met name:

“Verzoeker heeft verklaard dat hij nooit in Afghanistan heeft gewoond en dat zijn familie al 35 of 40 jaar geleden vertrok uit Afghanistan (adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5 en 29). De adjunct-commissaris wijst in de bestreden beslissing wat dit betreft op het volgende: “Uit het rapport EUAA: Pakistan - situation of Afghan refugees van mei 2022 blijkt dat etnische Pashtouns aan de beide kanten van de grens tussen Afghanistan en Pakistan wonen. Zij delen niet alleen familiebanden, maar er is ook sprake van een gemeenschappelijke geschiedenis en cultuur. De taliban, die sinds augustus 2021 de macht hebben overgenomen in Afghanistan, heeft voornamelijk Pashtouns onder zijn leden. Zij nemen daarbij de belangrijkste posities in de de facto regering. Daarnaast blijkt uit de informatie dat

er traditioneel veel gereisd wordt tussen Afghanistan en Pakistan, onder andere omwille van handel, familie die aan beide kanten van de grens woont, onderwijs, werk en medische behandeling. (...) U woonde bovendien tussen andere Pashtouns in Peshawar, alsook verbleef u een deel van uw leven in Kachagarai kamp, waar u eveneens in contact bleef met de Afghaanse Pashtoun-cultuur (NPO, p.4, p.11 en p.14). Er kan gesteld worden dat u aldus nog voeling had/heeft met de Afghaanse normen en waarden, zelfs met de taal, hoewel u niet langer in Afghanistan verbleef. Bijgevolg kan er niet worden ingezien waarom u zich, gelet op alle bovenstaande elementen, niet zou kunnen vestigen in Afghanistan.” De Raad voegt hier nog aan toe dat uit de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van januari 2023, waaraan verwerende partij in haar aanvullende nota’s refereert, eveneens blijkt dat de behandeling van personen die geboren zijn of lang verbleven hebben in Pakistan in het algemeen geen vervolging uitmaakt. Het is slechts in uitzonderlijke gevallen, die in casu niet worden aangetoond, dat men omwille van een verblijf in Pakistan een nood aan internationale bescherming kan aantonen.

Door in het tweede middel van zijn verzoekschrift louter te beweren dat hij totaal vervreemd is van Afghanistan door zijn leven in Pakistan en dat de “Pashout” die hij spreekt de Pashtou van Pakistan is, zonder deze beweringen in concreto te staven, slaagt verzoeker er niet in de hierboven weergegeven pertinente motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen. Met zijn summiere betoog dat het feit dat hij geen informatie meer heeft over de situatie in Takhar bewijst dat hij geen banden meer heeft met Afghanistan, slaagt hij hier evenmin in. Verzoeker maakt met zijn betoog niet aannemelijk dat hij geen voeling meer had of heeft met de Afghaanse normen en waarden en met de taal.”

Het voorleggen van zijn Pakistaanse geboorteakten en schoolbewijzen kan de voorgaande beoordeling evenmin ombuigen. Deze documenten tonen enkel aan dat verzoeker is geboren en getogen in Pakistan, wat niet wordt betwist, maar maken op zich niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een verblijf in en terugkeer uit Europa/Pakistan en/of (een toegeschreven) verwestering.

Wat betreft de ‘schoolbewijzen in België’, gevoegd bij aanvullende nota, wordt vastgesteld dat deze slaan op een inschrijving voor een inburgeringscursus en NT2-onderwijs, alsook volwassenenonderwijs, en een deelcertificaat waarin wordt vermeld dat verzoeker een module Nederlands met vrucht heeft beëindigd. Uit arrest nr. 291 160 van 28 juni 2023 blijkt evenwel dat verzoeker deze stukken reeds heeft voorgelegd in het kader van zijn eerste beschermingsverzoek en dat de Raad deze al heeft beoordeeld. Verder liggen er een nog een arbeidsovereenkomst voor bepaalde duur voor en loonfiches die eveneens reeds ter beoordeling aan de Raad werden voorgelegd in het kader van zijn eerste beschermingsverzoek. Wat er ook van zij, deze elementen tonen enkel aan dat verzoeker in zijn levensonderhoud kan voorzien en dat hij NT2 heeft gevolgd. Ook de twee getuigenissen, die overigens niet gedateerd zijn en waarbij de identiteit van de ondertekenaars niet kan worden geverifieerd, stellen niet veel meer dan dat verzoeker graag werkt en bijleert en Nederlands praat. Verzoeker maakt evenwel met deze elementen waaruit zijn integratie-inspanningen blijken en die lovenswaardig zijn, op zich niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan omwille van zijn tewerkstelling en/of de aard ervan of het volgen van taallessen in België anders, laat staan negatief, gepercipieerd en gevisieerd zal worden en hij omwille van zijn individuele omstandigheden een risico loopt om te worden vervolgd. Uit het geheel van deze elementen kan immers niet blijken dat bij verzoeker sprake is van een verwestering in de zin dat hij zich de in België en Europa heersende normen en waarden heeft eigen gemaakt. Evenmin kan hieruit een toegeschreven verwestering worden afgeleid, in de zin dat hij blijkt geeft van activiteiten, gedrag, een uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans of niet-islamitisch kunnen worden gezien en/of die indruisen tegen de (religieuze) regels, wetten, gebruiken en normen zoals heden vormgegeven door de taliban. Er liggen ook geen concrete elementen voor waaruit blijkt dat verzoeker iemand is die door zijn handelingen of gedragingen de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden of dat hij als zodanig zal worden beschouwd. Verder blijkt niet dat er bij verzoeker sprake is van een opvatting, gedachte of mening die ingaat tegen het gedachtengoed van de taliban, laat staan dat hij uiting geeft aan oppositie of verzet tegen het beleid of methoden van de taliban of zijn omgeving in zijn regio van herkomst. Evenmin blijkt dat verzoeker een afwijkende religieuze overtuiging heeft. Hij maakt ook niet concreet aannemelijk dat dergelijke gedachte, opvatting of mening of religieuze overtuiging hem kan worden toegedicht door de taliban of zijn lokale gemeenschap in zijn regio van herkomst. Ten slotte blijkt niet dat verzoeker tot een specifieke sociale groep behoort noch dat hij enig kenmerk heeft ontwikkeld dat de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging, zoals de taliban, andere groeperingen of zijn lokale gemeenschap, in Afghanistan heeft gewekt of kan wekken.

Omwille van bovenstaande redenen kunnen verzoekers verklaringen en documenten waarmee hij wil aantonen dat hij niet kan terugkeren naar Afghanistan omwille van zijn verblijf in België en/of een (toegeschreven) verwestering, niet beschouwd worden als een nieuw element die zijn kans op internationale bescherming aanzienlijk vergroot.

6.2. Waar hij in zijn aanvullende nota verwijst naar ’s Raads arrest nr. 290 024 van 8 juni 2023 en arrest nr. 292 539 van 2 augustus 2023, toont verzoeker, los van de vaststelling dat arresten in de continentale rechtstraditie inderdaad geen precedentenwerking kennen, niet in concreto aan dat de feitelijke elementen

die aan de grondslag lagen van voornoemd arresten, kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Verzoeker kan verder geenszins dienstig betogen dat de Raad zich niet kan beroepen op het ontbreken van precedenterwerking in de Belgische rechtsorde omdat uit arrest nr. 290 024 zou blijken dat het niet gaat over het individu en dat alle Afghanen geviséerd worden door de hoogste religieuze leider van de taliban. Arrest nr. 290 024 houdt wel degelijk een beoordeling in van de specifieke en individuele elementen van die zaak en bevat geenszins een beoordeling over alle Afghanen die worden geviséerd door de hoogste leider van de taliban. In het voormelde arrest wordt immers onder meer uitdrukkelijk gesteld *“Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.”* en *“Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor de verzoekende partij om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten haar individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.”* Verzoekers betoog mist dan ook feitelijke grondslag.

6.3. Verzoeker verwijst nog naar de socio-economische situatie in Afghanistan en haalt in zijn aanvullende nota en ter terechtzitting één rapport aan dat hierop betrekking heeft. Er kan uit dit rapport en het geheel van de beschikbare landeninformatie evenwel niet worden afgeleid dat de huidige algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor, zoals reeds werd vastgesteld in punt 6 van de beschikking. Eerder werd in arrest nr. 291 160 van 28 juni 2023 vastgesteld dat de oorzaken van de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in wezen multidimensionaal blijken te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Het betoog in de aanvullende nota laat niet toe anders te oordelen. Met het algemeen betoog dat de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is verslechterd brengt verzoeker geen concrete elementen aan die een ander licht kunnen werpen op voorgaande analyse of die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden. Ook het enkele gegeven dat hij dit anders ziet, kan niet overtuigen.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, kan in casu geen toepassing worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet en geeft de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dus geen aanleiding tot het toekennen van internationale bescherming.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terecht-komen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag van een actor of actoren.

De toelichting in de aanvullende nota dat een Zweedse hulporganisatie eerder dit jaar haar activiteiten in Afghanistan stopzette, werpt geen ander licht op voorgaande beoordeling. Uit het gegeven dat het Swedish Committee uit Afghanistan vertrokken is, kan niet worden afgeleid dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Dat deze Zweedse organisatie niet meer operationeel is in Afghanistan nu ze midden maart 2023 haar activiteiten heeft gestaakt, werpt geen ander licht op het voorgaande, zoals o.a. hogervermelde vaststelling dat de oorzaken van de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in wezen multidimensionaal blijken te zijn. Dit gegeven houdt niet in dat er geen enkele NGO meer werkzaam is op het terrein, wat ook geenszins blijkt uit de voorliggende landeninformatie. Verder kan hieruit niet alsnog blijken dat de taliban in het algemeen concrete maatregelen zouden hebben getroffen om internationale humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren. Verzoeker toont daarenboven met voormelde berichtgeving en zijn betoog hoe dan ook niet concreet aan dat hij persoonlijk bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levens-behoeften.

Het gegeven dat verzoeker aan epilepsie lijdt en stressklachten kent, doet geen afbreuk aan wat vooraf-gaat. Het staat verzoeker vrij om voor zijn medische problemen een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet via de geëigende procedures in te dienen.

In acht genomen wat voorafgaat, brengt verzoeker met zijn betoog ter zitting en aanvullende nota's geen nieuw element aan dat de kans aanzienlijk vergroot dat hij in aanmerking komt voor internationale bescherming omwille van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM, met name *“in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”* (EHRM 27 mei 2008 (GK), nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk). Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM in casu buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

6.5. Verzoeker benadrukt ten slotte nog dat de taliban kunnen worden gezien als een actor van vervolging. In zijn vorige beschermingsverzoek, zoals beoordeeld in arrest nr. 291 160 van 28 juni 2023, alsook in zijn huidig verzoek om internationale bescherming legt hij evenwel geen concrete (nieuwe) elementen voor die aannemelijk maken dat hij door de taliban wordt geviséerd.

Dat verzoeker zich ook de vraag stelt waarom verweerder voor de machtsovername door de taliban nog wel de subsidiaire beschermingsstatus toekende aan personen in een situatie gelijkaardig aan de zijne terwijl hij dit nu niet meer doet, is onvoldoende precies en concreet om een ander licht te werpen op de gronden van de beschikking.

Het aanwezigheidsattest dat verzoeker ter zitting neerlegt, doet evenmin anders oordelen, aangezien in dit attest enkel wordt gesteld dat verzoeker sinds 2 mei 2023 maandelijks naar een psycholoog gaat naar aanleiding van stressklachten. Verzoeker zet evenwel noch in de aanvullende nota noch in zijn betoog ter terechtzitting uiteen hoe dit aanwezigheidsattest zich verhoudt tot zijn beweerde nood aan internationale bescherming of wat het doel van het voorleggen hiervan is. Het is niet aan de Raad om eventuele lacunes in het betoog en de bewijsvoering van verzoeker op te vullen. De vaststelling in de beschikking *“hieruit kan niets over zijn psychische gezondheidstoestand worden afgeleid en zegt verder niets over zijn vervolgingsvrees ten aanzien van Afghanistan”* blijft aldus staan.

7. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 5 maart 2024 opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt verzoeker geen nieuwe elementen aan noch zijn er nieuwe feiten aan de orde die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, bijgevolg evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig september tweeduizend vierentwintig door:

M. MAES,

kamervoorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES